

4.

Když odvedete takovou skvělou práci a vaše žena se může těšit s miminkem, okolo kterého se všichni sklánějí a brebentí jaká je to krásná holčička, mysleli byste si, že máte právo na chvíli oddechu. Netvrdím flákat se pořád, ale než půjde dítě (zvláště když je to holka) do školy, tak více – méně otce nepotřebuje. Jasně otec si může s takhle malým dítětem občas hrát, to je samozřejmé, ale tu trochu práce v pohodě zastane manželka. Toto bylo dané už od pravěku, ale bohužel má žena asi v hodinách dějepisu chyběla, či co a zastávala názor jiný. Kdyby dala na má upozornění při přebírání novorozence, již tehdy jsme si mohli ušetřit spousty práce. Jak jsem již předeslal, naše dítě netěsnilo. Nevím, jak je to možné, ale neudrželo v sobě podle mého takřka nic. O jednorázových plenách jsme si mohli nechat leda tak jenom zdát. Za prvé jich nebylo tolik jako dnes a za druhé stály tolik, že to bych raději miminko reklamoval, než je neustále kupoval. Reklamovat Dominiku ale nešlo. Žena si ji nechala tak dlouho, že už k ní asi přilnula – nebo co – a nechtěla slyšet ani o odvezení na seřízení, natož o vrácení. Ale jak jsem si v pohostinství zjišťoval u jiných otců, porodnice na tuto slabost matek sázejí, a tak by ani nemělo cenu Dominiku reklamovat. Chlapi říkali, že všechny děti, co měli, netěsnily, a kolega Karel, co je opravdu vášnivý domácí kutil tvrdil, že takové mimino vlastně ani seřídít nejde. On doma prý zkoušel jít na výživu dítěte vědecky a stanovit jasné efektivní postupy. V praxi to vypadalo tak, že přiděl jídla a pití přesně zvažil a zároveň odvažoval i co mimino vyprodukovalo. Když se vzalo množství do dítěte vložené a odečetlo se množství vyprodukované, logicky se objevila hodnota, která se měla do mimin dávat, aniž by vznikal odpad. Ale děti bohužel nemají chlapi, ale ženy a ty nepracují s matematickými vzorci. Ty buď při logických návrzích mužů útočí fackami, nebo pláčem. Karlova žena zaútočila laboratorními vzorky miminem vyprodukovanými. Karel skončil na pohotovosti s dechovými obtížemi, ovšem sanitáři nejdříve kamaráda nahnali do automobilové myčky na „odvzorkování“.

Takže jsem zjistil, že miminko potřebuje na den asi tisíc plen. Pleny vypere pračka a vyžehlí žena. To jsem si alespoň myslel. Žena si to nemyslela. Tedy to o té pračce si to myslela, jen ten díl s žehlením jí

nepobavil. Zjistila si (je zajímavé, že když jde o to přidělit práci muži, ženy zjistí cokoli), že ve sklepě je přístroj zvaný mandl. Já vyfasoval košík plný plen a rovnou i ručníků, kapesníků a utěrek. A pustil se do mandlování. Docela pohodová práce, na uši jsem si dal sluchátka a pustil si muziku. Heavy metal je ideální k práci s horkým válcem. Nejdříve jsem cpal pleny do toho prevíta po jedné, ale to bych dělal do rána a na pivo bych se už asi nedostal. Tak jsem postupně zvětšoval dávky, až jsem se naštvál a vrazil do něj celý balík. Jsou stroje konstruované tak, aby fungovali, a jsou stroje, které vymýšlel absolutní fušér a stávají se prakticky jen lákadlem na peníze pro důvěřivé hospodyňky. Mandl byl výtvozem nějakého šťoury, co nedokázal šetřit lidem čas. Válec nechtěl protlačit pleny na druhou stranu, zastavil se uprostřed mnou odměřeného počtu a začal podivně vibrovat. Vzal jsem násadu od smetáku a chtěl mu pomoci prošťouchnout tu blbou hromádku hadříků. To jsem sice dokázal, ale když se pleny vcucli dovnitř, podjely mi nohy a z uší sletěla sluchátka od přehrávače. Do té doby stávkující mandl byl najednou celý hrr do práce a přemandloval i tento přístroj. Když z druhé strany vypadl výsledek mého úsilí, již jsem tušil, že má žena to neocení. Pleny byly v polovině k sobě spečené. V místě spečení byl hnědý vypálený pruh a v pruhu zalisovaný hudební přístroj. Jak zamotám Dominiku do slisované hromady tak, aby jí součástky z přehrávače netlačili, jsem ani já se svou technickou fantazií netušil. A vysvětlit mé milované, jak se dostal přehrávač do plen a srostl s nimi, jsem také neměl odvalu. Zachránila mě vedlejší místnost, zvaná sušárna. Tam visela spousta plen – rok byl plodný a v našem panelovém domě se urodilo. Ty naše plenky jsem od sebe s vypětím sil oderval a zavěsil na šňůry. Ty zavěšené sundal a dal do svého košíku. A vlastně jsem udělal dobře. Nechávat pleny bez dozoru v sušárně je nehygienické a nezodpovědné. Co kdyby se do nich ukryl nějaký bacil a děťátko bylo napadeno nemocí. Alespoň si nezodpovědné matky uvědomí svoje chování a příště již chybovat nebudou.

Má milovaná byla příjemně překvapena, jak jsem šikovný a večer se o tom zmínila i před sousedkou. Ta měla také jedno z těch netěsných miminek, a tak spolu občas probraly nové technologie servisu nemluvnat. Sousedka oproti mé ženě svého muže nechválila. Naopak – nadávala jak špaček přes celý dům. Ten její je prý totální debil a neumí ani vymandlovat pleny. Prý je sušil autogenem – nebo co

a vypálil do nich černé čáry. Navíc do nich zapekl nějaký domácí spotřebič. A já zjistil, že díky vrozené inteligenci jsem zvítězil nad tím, co mě vyloženě škodilo – práci. Plen v sušárně viselo stále dost a já vždy jen přišel a vyměnil ty své za již vyprané. A vlastně jsem tím někomu jen pomáhal. Lidé mají různé koníčky a třeba je zde někdo, koho laškování s pračkou a mandlem vyloženě baví. Tak proč ho o radosti života ochuzovat.

Dominika sice nerostla tak jak jsem si představoval, ale malé pokroky znát přeci jen byly. Na vyslání našeho potomka se džbánkem si ale tímto tempem budu muset sakra dlouho počkat. Asi zdědila po mé ženě víc genů, než se zdálo. Podle mé matky jsem já byl nejnadanější miminko v širém okolí. Kdyby byla Dominika po mně, již dávno by měla vyšlapanou cestičku do hospůdky.

Když jsem musel ven s kočárkem, zkoušel jsem jí dát do ručiček půllitr, aby ho při kolébání držela a trénovala si uchopovací schopnosti, ale končilo to pokaždé převrnutím drahocenného moku. Plínky sice vše pobraly, ale vznikala zbytečná finanční ztráta. Dominika se rozječela přes celé sídliště. A přitom jí se nic nestalo. Pivo vsákly pleny. Jen já jsem přišel o kalorický mok...a ani jsem nemukl.

Co bylo nejhorší, že se začaly sbíhat maminky s kočárky.

„Ježiš, vždyť to dítě je celé mokré!“ pustí se do mě jedna z nich.

Nakouknu do jejího kočárku.

„Moje je mokré, ale koukám že vaše má hlavičku jak dýni v zatačce. To moje uschne na sluníčku, ale to vaše, aby srovnali pod lisem!“
Přecházím do protiútku.

Celá zrudne, jako kdyby ji polili vařící vodou, a začne lapat po dechu. Ihned místo ní nastupuje druhá. Když se k ní nahnu nad kočárek, zjeví se mi chlupy hrůzou. Musím se v duchu tykváčkovi omluvit.

„Teda paní, nevím, proč se staráte o cizí věci“ pouštím se do ní.

„Vaše kamarádka má sice v kočárku bramboroid, ale co to tam máte vy?“

Její...ani nejde říkat dítě...leží tam něco tak tlustého, že to snad museli dovnitř nalít, položit to nešlo.

„To musel být mejdan! A je to vůbec dítě? Nevzala jste na projížďku omylem pekáč sulcu?“ ujišťuji se, že mě neklamou oči. Třeba má paní padesát dioptrií a její dítě teď umírá na podchlazení v ledničce. Takové přehmaty se stávají, čtu o tom v časopisech.

„Pepíček je celej po tatínkovi! Co si to dovolujete?!“ začne ječet a já raději opouštím bojiště. Jestli má pravdu a tatínek je poblíž, nerad bych zápasil s tunou želé kříženou s nosohrochem.

Domů přicházím v dobré náladě. S radostí oznamuji ženě, že máme skvělé dítě. Ač trochu netěsné a džbáněk nezvládající, proti ostatním miminům je to krásný exemplář.

„Dobře si vybrala, Dominika je růže mezi trnám!“ Chválím Moniku a jdu si otevřít pivo. Nechápu ženin dovětek, co jsem mimoděk zaslechl.

„Dítě máme skvělé, v hajzlu je to s otcem!“

Že by v tom opravdu byl zamotaný ten doktor z porodnice?

A aby toho nebylo s doktorem málo, museli jsme jít s Dominikou na první servisní prohlídku. Prý na kontrolu nožiček. Je mi to jasné, u holek je životně důležité, aby měly v dospělosti krásné rovné nohy. A tak se to musí kontrolovat od malička. Chlapci chodí na oddělení hlavové, na kontrolu mozečků.

A co čert nechtěl, u našeho dokonalého dítěte našli nějaký nedostatek a dali mu nějaké kšandičky. Roztrpčilo mě to. Drobná netěsnost – budiž, ale tohle je závada za závadou. Odvahu k reklamaci jsem ale nedostal, vzpomněl jsem si na toho šišoídka a sulcíka těch druhých maminek. Navíc tento doktor tvrdil, že když budeme Dominiku držet svázanou v těch popruhách, vše se samo srovná. Držet dítě svázané je docela správná léčba, jenom jsem doktora upozornil, že okolo šestnáctého roku můžou nastat problémy. Děti dnes dospívají dříve a za šestnáct let se může stát, že nás naše ratolest přepere a my ji v kšandičkách neudržíme. Žena se začala s doktorem bavit – nevím proč – o dědičné degeneraci a na moje konstruktivní upozornění nebrali ohled.

Doma jsem se musel naučit, jak Dominiku zamotat a zase rozmotat. Zamotával jsem v pohodě, rozmotávání bylo horší. Nikdo není dokonalý. Večer jsem utahaný z rodičovství padl do postele a přitulil se k mé lásce. Už spala, ani nepočkala, až si po celodenní dřině vypiji pár piv u televize. Nevděčnice. Já se tedy tulil, ona ale rozhodně né, spíše mi připadalo, že se ze spaní brání. Asi se jí zdálo o doktorech. Ale jsem technik a inteligent - není problém pro mě vymyslet řešení. Vzal jsem náhradní kšandičky od doktora a pomalu je začal navlékat mé milované. Ať se jí zdá, co chce, až ji přimontuji do správné polohy, předvedu ji noc plnou erotických skvostností.

„Co to děláš?“ Ozvalo se rozespale.
Vzbudila se a asi není eroticky naladěna.

„Připravuji noc, na kterou nezapomeneš!“ zašeptám nejsexuálnějším hlasem, co umím.

Najednou vytrysklo po pokoji mohutné světlo. „UFO“ napadlo mě, do té doby, než mě zabořila levá půlka hlavy. Nebyli to zelení pidimužáci, ale obyčejná facka. Nebo spíš neobyčejná. Byla vypálena takovou ráží, že jsem po cestě, kterou jsem po ní absolvoval, sebral do zubů lampičku a do nosu Peginu. Tedy až těsně před přistáním. Asi mě ta věrná fenka chtěla chytit a zachránit před pádem, ovšem na udržení osmdesáti kilo neměla v tlamičce sílu. Sílu měla jenom na to, aby mi prokousla nos. Opustil jsem hrdě společnou ložnici a má žena si může vyčítat sama, co způsobila. Sice nám na radnici říkali „v dobrém i ve zlém“, ale nic tam neříkali o tom, že se musím nechat mlátit do hlavy. A také s prokousnutým nosem jsem bohužel ztratil chuť na erotiku. Je to zajímavé, člověk vidí v těch všech časopisech, jak se tam přimotávají na různé lavičky, flákají se bičema a bůh ví čím a nenapadne ho, že je to všechno jenom blbina kvůli zvýšení prodeje erotických tiskovin. Zase naopak, kdyby takoví lidé, co jim dělá tohle dobře existovali, mohl bych výhodně prodat naši fenu. Tu vypustit do takového sado-maso salónu mezi hromadu nahatých lidí, nezůstane jediný výčnělek lidského těla bez pírsingu její tlamy. A jestli z toho mají tak silný orgasmus jako já utrpení, platili by za ni zlatem.

Ráno jsem se s manželkou hrdě nebavil. Za první, aby viděla, jak jsem uražený, za druhé mi nešly vyslovovat nosovky.

Dominice šněrování ani tak nevadilo. Rostla a svůj čas začínala trávit buď v krabici s hračkami, nebo před televizí. A možná to bude tím, že se málo koukala na vzdělávací pořady, začínala nám nějak pokulhávat se slovní zásobou. Její oblíbený pořad byl kreslený seriál „Tom a Jerry“ a já jí v něm jen podporoval. Bude mít vztah ke zvířátkům, a to je velice chvályhodné. Navíc když jsem viděl, jak ten Jerry krásně paličkou na maso hladil pejska, mohlo by se toho naše chytré děťátko chytout a zkusit to doma. Nějak jsem totiž stále nemohl zapomenout Pegině ten prokousnutý nos.

Ale Monice to vadilo čím dál víc. A když přijela její kamarádka se stejně starým dítětem, které mluvilo takřka plynule, rodinná idylka se začala vytrácet. Kamarádka s mužem začali objasňovat, že podle jejich dítěte nemůžeme srovnávat, protože oni si ho nechali proměřit

a má vyšší IQ než celé stádo delfínů. Jasně, jestliže byli v ústavu kde se IQ měří podle keců, zvítězili. Ale já mé milované logicky oponoval. Kdyby to tak bylo, máme nejinteligentnější vládu na světě a má matka by byla ředitelkou zeměkoule. Víc keců neznamená větší mozek. Mluví i papoušek. A na má slova začalo docházet, když Dominice konečně sundali ty kšandičky. Ona okamžitě pochopila systém chůze a já se mohl těšit na její první výlety s džbánkem. Kamarádčin syn začal číst, ovšem tělesný pohyb se snažil okecat. Nechtěl jsem do toho rýpat, ale vlastně se z něj stávalo sice geniální, ale nepoužitelné dítě. Jestliže vám vaše ratolest místo chladivého piva nabídne recitaci, není to pokračovatel rodu, ale debil. A má dcerunka byla vyloženě džbánkový typ. Ráno vstávala co nejpozději a večer usínala až k ránu. Zhruba v zavírací hodinu místních pohostinství. Mohl jsem si být jistý, projevil se u ní můj genetický vliv – je to mé dítě!

Od sedmi hodin večer do půlnoci jsem trávil čas uspáváním našeho miláčka. Žena na to neměla sílu. Dominika se před spaním obložila plyšovými zvířátky a o každém chtěla vyprávět pohádku. Ukázalo se, že jen mužská fantazie dokáže zvládnout tak náročný úkol. A tak s námi usínal méd'á Rumík, pejsek Fernýtek, kočička Vodčička co má zelená očička, koník Pivásek a spousta dalších plyšáků. A samozřejmě nešlo vynechat klasické české pohádky, tak rozvíjející duševní stav dítěte. „O perníkové chaloupce“ kde drogová dealerka Ježibaba prodávala dětem „perník“ a injekční stříkačky, „O červivé Karkulce“ – to zas zkorumpovaná policistka Karkulka za úplatky sháněla do nevěstinců lehké holky a nebo „Dlouhý, široký a placatý“ o dvou kamarádech – řidičích kamionu a nezodpovědném bláznu co místo aby večer seděl v hospůdce, pobíhal po silnicích a tvrdil, že je sportovec. Uspával jsem zodpovědně...vždy jsem usnul dřív než dcera. Asi jsem opravdu dobrý uspavač.

Jen jednou všechny pokusy zklamaly. Nezabíral ani tygřík Chmelík, ani „maruška a dvanáct měsíčků“ poučná pohádka o dvanácti chlápcích zhulených u táboráku. Dominika byla čilá a svěží, a vůbec ji nezajímalo, že je noc. A nezajímalo ji ani den...tedy vlastně zajímalo ji všechno kromě spaní. Má žena se počala hroutit. Rozhodně nehodlala spánek ze svého programu vyškrtnout. Já bych ho klidně i vyřadil, ovšem né doma při uspávání neuspavatelného dítěte. Vrhli jsme se i do studia literatury a zjistili jsme, že na světě existuje pár jedinců, co

spát nemusí. Ovšem o tom, jak zesynchronizují život se svou rodinou, která alespoň jednou v týdnu spát musí, nikde ani písmenko. Dominika si vyžadovala pozornost. Žena vyžadovala spánek. Já bych si nejraději vyžádal trest smrti. Čtyřicet osm hodin jsem nespal a už mi nechutnal ani rum s colou. Absolutní vyčerpání se blížilo. Má polovička se ráno vzbudila se slovy:

„Hrozná noc, vůbec jsem se nevyspala!“

Já ji záviděl, že registrovala noc. Měl jsem přilepená víčka k čelu vteřinovým lepidlem a už padesát šest hodin se snažím uspat našeho miláčka. Pronásleduji ho po bytě a zoufale řvu „hajííí!“. Dominika je odpočatá a našťvaná že nemá jídlo. Potichu jí šeptám:

„Nedostaneš papání, dokud nebudeš dělat hají. Jinak přijde bubák a odnese tě“nemůžu si vzpomenout, kam se nosí zlobivé malé děti. Peklo je pro dospělé, divadlo je trest pro chlapy..... „odnese tě babičce!“

To jí opravdu vyděsí. Podívá se na mě, jestli to myslím vážně a když se opravdu ani neusměje, rozbere se a dloubne mě prstem do oka. Já zařvu bolestí, jak se mi utrhnou víčka od čela. To jí vyděsí ještě víc. Uteče do postele za manželkou a chce od ní pohádku. Žena ještě v polospánku mumlá.

„Byla jedna holčička a ta měla červenou čepičku. A jednou šla babičce.....“

Dominika vytřeští oči a zakřičí:

„Babičce néé! Už hajám!“

Lehne si a okamžitě spí.

Monika za mnou přichází do kuchyně a s otazníky v očích se ptá:

„Věřil bys tomu, že ji uspal začátek pohádky během pár vteřin?“

Nechci jí kazit sebevědomí, jak je skvělá vypravěčka, ale musím vše uvést na pravou míru:

„Neuspala si ji, ale vyděsila k spánku! Použila jsi slovo babička!“

Má milovaná přemýšlí a povídá:

„Vždyť ji tvá matka hlídala jen jednou...že by se dědily i rodinné vztahy?“

Oponuji: „Nenávist k tchýni není dědičná. Ovšem uspávání dětí pohádkami o svini sousedce, o hajzlech v obchodech a o svých nemocech je bohužel nezapomenutelné. Ale nepoužíval bych raději tohle strašení dítěte často. Sice nevím, kdy se z člověka výchovou stává masový vrah, ale někde tady bych viděl počátek této úchylky.“

O to, že bychom si pokazili u mé matky svou oblíbenost, jsem se neobával. Ta měla vždy nejraději toho, kdo byl od ní nejdál. A to ještě slovem „nejraději“ ve stupnici od jedné do deseti myslím číslo jedna. Časem jsme si zhoršili i toto hodnocení, ač jsem tomu nemohl uvěřit. Může za to dětská zvědavost. V určitém věku začne ty malé hajzlíky zajímat taková chmurná věc, jako je smrt. A jestliže dítě vysvětlíte, že každý je smrtelný, samozřejmě se vás zeptá, kdy vytuhnete i vy. Běžné dětské objevování. Ovšem né u mé matky.

„A kdy umřeš babi?“ To byla otázka, kterou vypálila Dominika ihned při vchodu do domu mých rodičů. „Babi“ zrudla jak čerstvě uvařený rak. A pak vypuklo „vraždění neviňátek“.

„Ježiši, oni už by nás nejradši viděli v hrobě...to už mají určitě i rozdělený náš majetek! Nakonec nás jednou v noci snad přijdou povraždit!“ Ječela má matka.

Snažil jsem se situaci uklidnit.

„Babička neumře, co to plácáš za hlouposti.“ Okřiknu dceru.

Dominika se podívá na mou ženu a povídá:

„Hmm...oni by se jí andělíčky a čertí báli...tak jí nechtěj?“

Naše návštěva skončila tedy ihned ve dveřích, a kromě našich sluchovodů a ušních bubínků neumřel nikdo. Jenom Dominika se naučila asi sedm set nových sprostých slov. Ale když tak nad tím uvažuji, jestliže mrtvá duše opravdu někam po smrti přichází, má matka tu bude fakt věčně. Ona sice samozřejmě umře, jako každý z nás, ale až zaklepe na nebeskou bránu a řekne svatému Petrovi svůj názor na jeho osobu, do nebe ji nepustí. Svatý Petr sice nebude doktor věd, ale takový vůl, aby si nechal zlikvidovat nebesa, také není. Frkne ji výtahem do pekla – jediné to další posmrtné možnosti. A tam vládce pekla Lucifer neskousne tak silnou konkurenci. A frkne ji...zpátky do smrtelného obalu.

Ono z naší dcery vůbec vyrůstalo velice chytré a vnímavé dítě. S mluvením měla sice potíže, ale vše si vynahrazovala chozením. Nebo spíše odcházením. To jsme prvně zjistili, když jsme ji vzali jako mrně do kempu. Netušili jsme, že pod stanem s prckem je to katastrofální. Tedy pro nás, rodiče. Dominika byla spokojená. Konečně mohla všude udržovat chaos a nepořádek, aniž ji to někdo vyčítal. A když nám jednou uklízení po její reorganizaci stanu zabralo pozornost a ona zjistila, že ji už asi pět vteřin nikdo nekontroluje, zmizela. Nikdy jsem nepochopil, jak malinkaté dítě, které sotva

cupitá, může na volné ploše zmizet, ale bylo to tak. Žena začala panikařit a tušila v tom únos. Z hlediska toho, že máme nejkrásnější dítě na světě bych ji mohl dát za pravdu, ale únosce není duch a museli bysme ho zahlédnout. Jsem si jistý, že v poslední minutě jsem tu žádné únosce obcházet neviděl. Přikláněl jsem se spíše k UFO. Viděl jsem to v televizi. Udělá se vítr, z nebe vyletí paprsek a na co si posvítí, to je za chvíli pryč. A vzhledem k tomu, že je naše dítě nejhezčí v galaxii, to je celkem reálná možnost. Má milovaná se mnou samozřejmě nesouhlasila. Manželky nikdy nesouhlasí s muži. Nevím, jak to na radnici při oddávání snoubenců dělají, ale do toho malilinkatého slůvka „ano“ je vaše láska s vámi jedno tělo, jedna duše. Když prohlásíte, že nejhodnotněji strávený večer je v hospůdce u piva, nadšeně tleská a moc se těší, že ji vezmete s sebou. Po tom „ano“ na radnici se všechno změní. Nejhodnotněji strávený večer je v opeře a nesmíte si tam vzít ani kamarády, ani lahvové. Radnice je místo, kde působí nějaké záhadné geopatogenní zóny, které vycucnou vaší lásce mozek z hlavy a vrazí tam nějaký normalizovaný šmejd, patrně vyráběný našimi malými žlutými spoluobčany. Jejich zboží také vypadá jako opravdové, ale po určité době přestane fungovat. A je neopravitelné.

Takže se zelenými mužičky má láska nesouhlasila, únosce nikdo neviděl a naše dítě bylo v hajzlu. A samozřejmě, podle mé nejmilovanější jsem za to mohl já, protože jsem nedával pozor. Když jsem se ptal, co dělal její „pozor“ když ten můj „pozor“ ztrácel děti, bylo mi odpovězeno strašně nahlas, že ten její „pozor“ musel hlídat mě a bohužel nemůže uhlídat všechno. Já nesouhlasil stejně nahlas a v duchu jsem zjišťoval zajímavou věc. Manželé se hádají o hodně víc, když dítě nemají, než když ho mají. Možná mít deset či dvacet dětí, bylo by naše manželství klidné jak hladina v bezvětrí. A navíc výroba by mě opravdu bavila. Odvahu říci tento poznatek mé ženě jsem neměl, křičela čím dál víc. Navíc se k nám připojili nějací cizinci, muž s ženou a snažili se nám také vnutit nějaký názor. Mně bylo už jedno, jestli řvu na ženu nebo na cizince, výsledek byl prakticky stejný. Nechápal jsem ani jednoho. Za chvíli bylo vidět, že ti manželé nám asi sdělili, co chtěli. Ona se sehnula, před očima nám šlohla tašku, a i s manželem odcházela. To zmrazilo naši diskusi. Tak nejdřív nám někdo ukradne dítě a teď i tašku?

„Co tam bylo?“ ptám se Moniky.

„Pleny!“ bez hádání odpoví.

Oběma nám to docvaklo. Úchyláci...a ještě navíc kradou!

Nenápadně jsme je špehovali mistrně se skrývají za stromy a keře. Kupodivu místo aby prchali, jak zloději mají prchat, šli, co noha nohu mine a ani se nesnažili ověřit, že nejsou sledováni. Úchyláci, zloději a podle jejich odvahy a netečnosti možná i nájemní vrazi! V klidu si on sedne ke stanu a ona zmizí i s naší taškou uvnitř. To již nevydržíme a pustíme se s mojí milovanou do akce. Přeci cizákům, podle značky na automobilu Holanďanům, nebudeme tolerovat jejich zločinecké praktiky. U nás, v nově zrozené demokracii si umíme krást sami, a když nás někdo u krádeže přistihne, umíme i předpisově prchat. Kdyby zloději po krádeži jen tak bloumali a neutíkali, jak bychom je asi rozeznali od nekradoucích občanů?

Jen se sehnul do stanu i cizinec, vrhneme se na stanové kolíky, během pár sekund je vytaháme ze země a začneme hezky česky do stanového plátka mydlit hlava nehlava. V televizi nám pořád ukazují, jak například v sousedním Německu kradou čeští občané a jakou ostudu naší republiky dělají. Ale teď by měl přijet štáb Novy a natočit západní gangstery!

Také jsem jel s mojí láskou do Němec, když se otevřely hranice a nikomu jsem tam nic neukrad. To samozřejmě nikdo nenatočil. Neříkám, že jsem neměl menší nedorozumění, ale to bylo naopak způsobeno mou poctivostí a čistou duší. Když nás zmohl na cestě po nákupech hlad, odhodlali jsme se koupit jednu obrovskou bagetu. Ceny byly na přepočít vůči české koruně tak vysoké, že kupovat ji u nás, vezmu si na ni úvěr u banky. Ani jsem se nedivil, že hladovějící turisté ji raději ukradnou, než aby ji půl života spláceli. A to to ještě byla ta nejlacinější strava, co jsme objevili. Na návštěvu restaurace bychom museli vydražit náš byt i se zařízením. S bagetou jsem tedy kráčet směrem k východu, kde každý spořádaný obchod mívá pokladny. Čím jsem se víc blížil ke dveřím, tím dav houstl, a nakonec nás ten špalír lidstva vyplivl na ulici před supermarket. Bez zaplacení. To mě rozhořčilo. A má milovaná na mě spustila:

„Co stojíš, když už jsme venku, rozbal ji, mám fakt hlad!“

A neurvale se do ní zakousla ještě v mé ruce. Odtrhl jsem bagetu od jejích úst a vrhl se zpátky proti proudu lidí. Já v televizních zprávách neskončím, to rozhodně né! Probojovat se lidstvem dovnitř byl vysilující boj, ale já to dokázal. Bohužel mě nabral jiný dav a já opět

skončil na chodníku před obchodním domem. Z posledních sil jsem prorval vycházející lidstvo a mezi regály odchytl prodavačku. Sice jsme z odlišných kultur a je mezi námi jazyková bariéra, ale snad pochopí, že chci jejich produkt zaplatit. Jasně jsem jí ukazoval bagetu a peněženku. Ona se tvářila, jako že to vůbec není výrobek z jejího krámu, ale mě neoblafla. Přivedl jsem ji k regálu, kde jsem tuto potravinu vzal a pod tíhou důkazů by mě měla nyní odvést k pokladně a já bych v klidu zaplatil. Je pravda, že bageta, která prožila čtyřikrát melu v davu, vypadala spíše jak havarovaný snowboard, ale nálepka na ní dokazovala, že ty neslisované jsou její sestry ze stejného hnízda. Ona nakonec nasadila chápavý úsměv, vzala mi bagetu z ruky a místo ní mi do dlaní vložila novou, ještě nerozplacatělou. Pak mě lehce vysunula do davu lidí proudících okolo nás a ten mě jako vždy vyhodil venku na chodník, aniž bych nějakou pokladnu vůbec zahlédl. Má milovaná to ocenila jedinou větou:

„To jsi frajer, mě si nedovoloval ani si pořádně kousnout a sám ukradneš druhou!“

A vytrhla mi nešťastnou bagetu z ruky a před mýma hladovými očima ji snědla, aniž by mi dala alespoň přivonět.

Ale abych se vrátil k těm gangsterům ve stanu, co nám ukradli tašku s plenami. Když jsme si mysleli, že cizáci už jsou ponaučení o ostražitosti v Čechách, poodhrnuli jsme cíp zbytku jejich stanu a čekali, kdo si vyleze první pro nášup. Aby viděli hajzlíci, že u nás nic neodbýváme. První zpod plátka vylezla naše Dominika. Rozesmátá a nadšená z toho maglajzu, který tu byl místo holandského tábořiště. Jak jsem se domníval. Gangsteři. Gangsteři, zloději, úchyláci a únoscí dětí. Když jsme je s ženou vytáhli z trosek ven, bylo vidět, že jsme práci odvedli dobře. Byli dezorientováni a samá modřina. To se již seběhla půlka kempu. A správce, který mluvil německy a mohl k naší radosti přeložit těm prevítům, že je čeká trest smrti za únos našeho dítěte. Jestli se ho tedy vůbec dočkají a má našťvaná žena je neutopí oba okamžitě v místní přehradní nádrži. Holanďané byli asi protřelí únoscí, patrně členové nějakého organizovaného gangu s lidským masem. Bránili se, že Dominika k nim přišla sama a oni jí jen dali najíst a chtěli ji přebalit. To mě rozběsnilo.

„Jsou to chladnokrevní lháři“, rozkřikl jsem se na okolní přihlížející.

„Naše malička ještě ani pořádně nechodí a v životě nejedla Holandskou stravu – od nás je zvyklá na poctivé české potraviny!“

Nenápadně jsem se otočil na moji drahou polovičku a šeptám jí:

„Schovej Dominice nožičky, ať vypadáme důvěřivěji...“

Má milovaná po chvílce šeptá mně:

„Dominika je zase v hajzlu...“

Pozornost celé naší skupiny od nás odvádí naše znovu zmizelé dítě.

Stojí u cizího stanu, mlátí do něj nějakou větví a křičí:

„Etě papat, etě papat!“

Snažím se zachránit, co se dá. Dominiku seberu a odnáším k autu. Na zmatený dav vykřiknu:

„Zdrogovali nám dítě, hlídejte je, než přivezu policii, soudce a elektrické křeslo!“

Naházím vše, co máme včetně manželky do vozu a ujíždím směrem domů. Po cestě si vzpomínám na filmy s Vinetuem a tak chvíli s autem kličkuji, vracím se po vlastní stopě a větvemi zahlazuji stopy pneumatik. Na silnici sypu pepř, aby nás nevyčenichali pomocí psů. Do mapy si dělám červený kroužek kolem kempu, kde jsme byli a do kroužku ještě černý křížek. Zpod hromady věcí na zadním sedadle se vyhrabe žena a kouká na tu spoušť v autě. Po boji každý generál... Ihned se na mě rozkřikne:

„Neuhlídáš ani vlastní dítě, a navíc jsi ukrad cizí stan!“

Zašátrá pod věcmi a vytáhne Dominiku. Ta se opět usmívá a něco jí. Holandský sušenky. Necítím se vinen. V zemi, kde je více cizáků, než našinců se člověk lehce přehmátne. Navíc proč bych měl mít výčitky svědomí? Holandský stan, co jsem sbalil je, jak tak koukám, o mnoho lepší, než byl ten náš!